மெய்யடியார்கள் இவ்வுலகைச் சார்ந்தும், சாராமலும் நிற்பர். பிரபஞ்ச இயக்கத்தில் ஈடுபட்டாலும், அறியாமை வழிபட்டு மயங்காமல், அறிவு வழியில் இறையமுதை அனுபவித்தவர்களாகச் செல்வர். மயங்கா வழி செல்லும் மெய்யடியார்கள் நித்தியத்துவம் பெறுவர். மாயை வலைப்பட்டு மயங்கி, இரந்து, பிறப்புக்கு வித்திடமாட்டார்கள். அவர்களை ''வானுலகு ஆள்வர்'' என்பார் திருமூல நாயனார். எந்த வகை சலனம் நேர்ந்தாலும், இறைவன் திருவடிகளில் வேரூன்றியவர்களாகச் சலனமற்று நிற்பர் மெய்யடியார்கள்.

''இயங்கும் உலகினில் ஈசன் அடியார்
மயங்கா வழிச்செல்வர் வானுல காள்வர்
புயங்களு மெண்டிசை போதுபா தாள
மயங்காப் பகிரண்ட மாமுடி தானே''. (திருமந்திரம் - 1873)

சிவபெருமான் அடியவர் உடலில் குடிபுகுந்து, அவர் சிந்தனையுள்ளே தேனூறி நின்று, அவருடைய உட்லை அமலமாக்கி, பிறவியை ஒழிப்பன்.

''கறந்தபால் கன்னலொடு நெய்கலந்தாற் போலச்
சிறந்தடியார் சிந்தனையுள் தேனூ றி நின்று
பிறந்த பிறப்பறுக்கு மெங்கள் பெருமான்''

(திருவாசகம் - சிவபுராணம்)

''தந்தது உன் தன்னைக் கொண்டது என் தன்னைச்
சங்கரா ஆர்கொலோ சதுரர்
அந்தம் ஒன்றில்லா ஆனந்தம் பெற்றேன்
யாதுநீ பெற்றது ஒன்றுஎன்பால்
சிந்தையே கோயில் கொண்ட எம்பெருமான்
திருப்பெருந் துறை உறை சிவனே
எந்தையே ஈசா உடலிடம் கொண்டாய்
யான் இதற்கு இலன்ஓர் கைம்மாறே''.

(திருவாசகம் - கோயிற்றிருப்பதிகம்)

இறைவன் திருவருளால் அடியவர்களுடைய உடல் இறப்பு, பிறப்பு என்னும் வட்டத்தைவிட்டு நீங்கி அருள் சுரக்கும் மலமற்ற சுக்கும தேகமாய் மாறி, பொன்மயமான வடிவம் பெற்று ''ஈனமில் காயமாக'' எங்கும் நீக்கமற நிறைந்த அருளாகிய சக்தியின் வடிவமாகும். சீவர் வீடு சிவ வீடாகும். மலமற்ற ஊன் அருள் வடிவாக, அதனைப் பிரியாதிருக்கும் உயிர் தானும் மலம் நீங்கி, சிவமாகும் தன்மையைப் பெறுதலை மெய்யடியார்களிடம் காண்கின்றோம்.

❋ ❋ ❋

28. "அடியார் உள்ளம்"

சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருக்குத் திருமணம் செய்ய வேண்டிய நேரம் வந்தது. எல்லா ஏற்பாடுகளும் விமரிசையாக நடந்தன. நம்பி ஆரூரர் தனது திருமணத்திற்காக ஊர்வலமாக வந்து கொண்டிருந்தார். அப்போது ஒரு கிழவர் எதிர்ப்பட்டார். ஊர் மக்களுக்கு ஒரு ஓலையைக் காட்டி நம்பி ஆரூரராகிய சுந்தரமூர்த்தி தனது அடிமை என்று வாதிட்டார். பல தலைமுறைகளாகச் சுந்தரமூர்த்தியைத் தனக்கு அடிமையாக்கி அவருடைய பாட்டனார் எழுதி வைத்துவிட்டதாகச் சொன்னார். நாயனாருக்குப் பெரும் கோபம் வந்தது. கிழவர் கையிலிருந்த ஓலையைப் பிடுங்கி அதைக் கிழித்து விட்டார். ஆனால், வந்த கிழவர் விடுவதாக இல்லை. மூல ஆவணம் தன்னிடம் இருப்பதாக ஊராருக்குத் தெரிவித்தார். ஊர்த்தலைவர்கள் அந்த ஓலையைக் கிழவரிடமிருந்து பெற்றுப்படித்தார்கள். சுந்தரருடைய பாட்டனார் திருவெண்ணெய் நல்லூர்ப்பித்தனுக்குத் தானும் தன்னுடைய பரம்பரையில் வரும் அனைத்துப் பேரும் அடிமை என்று அதில் எழுதியிருந்ததை ஊர் மக்கள் படித்தனர். அது உண்மையாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று ஏற்றுக் கொண்டனர். இதுவரை அந்த ஊரில் கிழவரை எவரும் சந்தித்ததில்லை. திகைப்பு மேலிட்டு அந்தக் கிழவரைப் பார்த்து அவருடைய இருப்பிடத்தைப் பற்றிக் கேட்டனர். ''என்ன, இதுகூடத் தெரியாதா?'' என்று கூறிக்கொண்டு அந்தக் கிழவனார் வெண்ணெய்நல்லூர் திருக்கோவிலுக்குள் சென்று அங்கே மறைந்தார். பின்னர் இறைவனாகக் காட்சியளித்தார். சுந்தரரைத் தடுத்தாட்கொண்டதாக அறிவித்தார். சுந்தரருக்கு வன்தொண்டன் என்றும் பெயர் வழங்கினார். தனக்கு மிகவும் விருப்பமான தீந்தமிழ்ப் பாடலால் தன்னை மகிழ்விக்க வேண்டுமென்று இறைவன் சுந்தரரைக் கேட்டுக் கொண்டார்.

அப்போது சுந்தரருடைய உள்ளம் எப்படி இருந்தது? குழந்தை தாயை மறக்குமா? அல்லது தாய் குழந்தையை மறப்பாளா? பல பிறவிகளாகச் சுந்தரருடைய உள்ளத்திலே தோய்ந்து நிற்கின்ற இறை உணர்வு ஒரு பிறவியில் மட்டும் அகன்றுவிடுமா? அகலாதே! கருவி கரணங்களுடன் பொருந்தியிருக்கும் இவ்வுடலிலே சில காலம் தங்குவதற்காக மட்டும் வந்துள்ள அந்த உயிருக்கு இறைவனுடைய நினைப்புச் சற்று நீங்கியிருக்கலாம். ஆனால், இறைவனுக்கு உயிரைப் பற்றிய நினைப்பு நீங்கவே

நீங்காது. ஏனென்றால் இறைவன் உள்ளத்து ஒருவன். உள்ளுறு சோதி. உள்ளத்தைவிட்டு ஓரடி நீங்காதவன். உள்ளமும் தானும் சேர்ந்தே நிற்கும் தன்மை உடையவன். ஆகவே, சுந்தரருடைய உள்ளத்திலே அன்பு ஆற்றுப்பெருக்கெடுத்து ஓடியது. ஒரு விநாடியில் இறைவனைவிட்டு அகன்று தனிக்கோலம் பூண்டு நாடகத்திலே நடித்து, அதுவே உண்மை என்று எண்ணிக் கொண்டிருப்பது எவ்வளவு மடத்தனம் என்கின்ற மெய்யுணர்வு ஏற்பட்டது. ''பித்தா, அருளாளா'' என்றெல்லாம் இறைவனை அழைக்கத் தோன்றியது. உண்மை நிலையைத் தன்னிடமிருந்து மறைத்து வைத்ததும், மீண்டும் நினைவுபடுத்தியதும் இறைவனுடைய அருளே என்கின்ற உணர்வு சுந்தரருடைய உள்ளத்தில் தலைதூக்கி நின்றது. ''இறைவா! உனக்கும் எனக்கும் உள்ள தொடர்பு அநாதிகாலமாக வந்து கொண்டிருக்கின்றது. நான் மறந்தாலும் நீ மறவாமல் உன்னை எனது மனதிலே வைத்தாய். எல்லையற்ற பரம்பொருளாகிய உனக்கு நான் காலமெல்லாம் அடிமையாயிற்றே. இப்பொழுது நான் உனது அடிமையில்லை என்று சொல்லலாகுமா?'' என்று பாடுகின்றார்.

''பித்தா!பிறை சூடீ!பெரு மானே!அரு ளாளா!
எத்தால்மற வாதேநினைக் கின்றேன் மனத்துஉன்னை
வைத்தாய்; பெண்ணைத் தென்பால் வெண்ணெய்
நல்லூர்அருட் டுறையுள்
அத்தா!உனக்கு ஆளாய்இனி அல்லேன் எனல் ஆமே?''

மெய்ப்பொருளை நோக்கும் விதியுடையவர்கள் உள்ளத்தில் தோன்றும் முதல் உணர்வு இதுதான். உடைமை, உடல், உள்ளம் எல்லாம் இறைவனுக்கு ஆட்பட்ட உணர்வு முன்நிற்கின்றது. ''அன்றே உனக்கு ஆளானேன்'' என்றார் காரைக்கால் அம்மையார். **''ஒன்றே நினைந் திருந்தேன்; ஒன்றே துணிந்தொழிந்தேன்; ஒன்றே என் உள்ளத்தின் உள் அடைத்தேன்''** என்றார். அந்த ஒன்று யாராக இருக்க முடியும்? அது **''கங்கையான், திங்கட்கதிர்முடியான், பொங்குஒளிசேர் அங்கை யானா''**கத்தான் இருக்க முடியும் அல்லவா?

இதே கருத்துடன் திருமூலர் கூறுகின்றார்:- ''என்னுடைய தாயும், என்னுடைய அப்பனும் நான் பிறந்த உடனேயே என்னை ஒருவனுக்கு அடிமையாக ஓலை எழுதிக் கொடுத்தார்கள். இந்த அடிமைப் பதவி ஒரு நாளைக்கன்று, பல நாளைக்கன்று. இந்த அடிமைப்பதவி பல பிறப்பு களிலும் தொடரும். என்னுடைய பெற்றோர்கள் இந்த ஆவணத்தை எழுதும்பொழுது நன்றாக யோசித்துத்தான் செய்தார்கள். இதை மற்றவர்கள் மாற்றமுடியாத அளவுக்குச் செய்தார்கள். எப்படித் தெரியுமா? வேறொருவரை வைத்து எழுத வைத்தார்கள். அவன் யார்? இந்த உலகம் அனைத்தையும் படைத்த பிரம்மன் அல்லவா இதை எனது பெற்றோர்களுக்காக எழுதினான். அதுமட்டுமன்று, என் பெற்றோர்கள் வேறு சாட்சியையும் வைத்தார்கள்.

அந்தச் சாட்சி யார் என்று நினைக்கிறீர்கள்? இந்தப் பிரபஞ்சத்தைக் காத்து அருளுகின்ற முகில்வண்ணனாகிய திருமால் அல்லவா சாட்சியாக நின்றான்! யாருக்கு அடிமை என்று எழுதினார்கள்? அந்தச்சிவமாகிய பரம் பொருளுக்கு அல்லவா நான் அடிமை என்று எழுதி வைத்தார்கள்.'' இந்த அடிமை உணர்வில் அல்லவா சுதந்திரம் இருக்கின்றது. இந்த அடிமை உணர்வு மட்டற்ற மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது.

''என்தாயோடு என்னப்பன் ஏழேழ் பிறவியும்
அன்றே சிவனுக்கு எழுதிய ஆவணம்
ஒன்றாய் உலகம் படைத்தான் எழுதினான்
நின்றான் முகில்வண்ணன் நேரெழுத்தாயே'' (திருமந்திரம் - 1876)

இறைவனுக்குத் தான் அடிமை என்கிற உணர்வு வந்த பின்பு உள்ளத்தில் ஒப்பற்ற அன்பு தோன்றுகின்றது. இது சாதாரணக் காதல் அன்று. இது ஒரு தெய்வீகக் காதலாகும். உள்ளும் புறமும் தன்னைப் பற்றிய நினைப்பு ஒழிந்து விடுகின்றது. இது சீவபோதம் குறைந்து சிவபோதம் மிகுந்த நிலையாகும். இறைவன் மீது ஏற்பட்ட அன்பால் உடலைப் பற்றிய அறிவு மறைந்தொழிகிறது. இறைவனுடைய திருவடியைப் போற்றும் அன்பே அன்பாகும் என்கிற எண்ணம் ஏற்படுகிறது. இந்த அன்பிலே பேச்சுக்கு இடமில்லை. செயலுக்குத்தான் இடமுண்டு. அந்தச் செயலும் இறைவனைப் பற்றியதாகவே இருக்கும். **''நினைத்தொறும், காண்தொறும், பேசுந்தொறும், எப்போதும் அனைத்தெலும்பு உள்நெக ஆனந்தத்தேன் சொரியும்''** என்கிற திருவாசகப் பாடல் இந்த அன்பினை உணர்த்தும். அத்தகைய அன்புடைய பக்தன், அன்பில் உருகி அழுவன், அரற்றிக் கொண்டே இருப்பான். இறைவனைத் தனதாக்கிக் கொள்கின்ற நினைப்பிலேயே தன்னுடைய உடலையும், உள்ளத்தையும் வருத்திக் கொண்டிருப்பான். அழுதலும், அரற்றலும், அதனால் அறிவு கெடுதலும், அதன்விளைவாக முக்திப்பேறு கிடைத்தலும், இத்தகைய அன்பின் தன்மைகளாகும். இந்த அன்பும் தியாகமும் ஒன்றே. இறைவனுடைய பெருமையை உணர்ந்து, அதைக் கண்டு வியந்து, மெய்சோர்ந்து, உடல் தளர்ச்சி பெற்றுத் தங்களுடைய இந்திரிய அறிவு அறவே போய், நினைவு கெட்டு, இறைவனைத் தவிர வேறொன்றும் இல்லை என்கின்ற பேரானந்த நிலைமையை அடியார்கள் பெறுகின்றனர். இந்த இன்ப அன்பு அனுபவத்தைத் திருமூலர் பின்வரும் திருமந்திரப் பாடல்களில் சிறப்பாக விளக்கிக் காட்டுகின்றார்:

''விம்மும் வெருவும் விழும்எழும் மெய்சோருந்
தம்மையுந் தாமறி யார்கள் சதுர்கெடுஞ்
செம்மை சிறந்த திருஅம் பலக்கூத்துள்
அம்மலர்ப் பொற்பாதத் தன்புவைப் பார்கட்கே''

(திருமந்திரம் - 2744)

''அன்புள் உருகி அழுவன் அரற்றுவன்
என்பும் உருக இராப்பகல் ஏத்துவன்
என்பொன் மணியை இறைவனை ஈசனைத்
தின்பன் கடிப்பன் திருத்துவன் தானே'' (திருமந்திரம் - 2980)

இத்தகைய அன்பு அயரா அன்பு எனப்படும். இந்த அன்பு மெய்யுணர்வு பெற்று உயிர் அடைந்த முதிர்ந்த நிலையைச் சுட்டிக்காட்டும். இந்த அன்பின் முதிர்ச்சி பிஞ்சு முதிர்ந்து, பழமாகி இனிப்பது போலாகும். **''அன்போடுருகி அகங்குழைவார்க்கன்றி என் பொன்மணியை எய்தவொண்ணாதே''** என்று திருமந்திரம் கூறுகின்றது. இந்த அன்பின் நிலையைச் **''சாற்றும்பழம்''** என்று திருக்களிற்றுப்படியார் கூறுகிறது. அத்தகைய அன்பின்றிச் செய்யும் சரியை, கிரியை போன்றவை பயனற்றது என்றும் திருக்களிற்றுப்படியார் கூறுகின்றது.

''அன்பேஎன் அன்பேஎன் றன்பா லழுதரற்றி
அன்பேயன் பாக,அறிவு அழியும்-அன்பன்றித்
தீர்த்தம்தி யானம் சிவார்ச்சனைகள் செய்யுமவை
சாற்றும் பழமன்றே தான்'' (திருக்களிற்றுப்படியார் - 55)

அன்பின் சிகரம் கண்ணப்ப நாயனார். ஒருநாள் கானகத்தில் வேட்டையாடச் செல்லும்போது உடல் இளைப்பாற வேண்டி ஒரு குன்றின் பக்கத்திலுள்ள நீரோடைக்குச் செல்லும்போது அருகிலுள்ள திருக்காளத்தி மலையில் ஒரு இறைவனுடைய கோவிலுக்குச் செல்லலாம் என்று கண்ணப்பருடைய தோழன் கூறினான். அதை நினைத்தமாத்திரத்திலேயே கண்ணப்பர் உள்ளத்தில் முந்தைய தவத்தின் பயனாக வெளிவர துடித்துக் கொண்டிருக்கும் இறை அன்பு பொங்கிப் பெருக ஆரம்பித்தது. அவர் உள்ளத்தில் இருந்த பாரம் குறைவது போன்ற அனுபவம் ஏற்பட்டது. நெஞ்சம்தன்னை இறைவனுடன் மேலும் மேலும் பொருத்திக் கொண்டது. முன்செய்த தவத்தின் விளைவால் முடிவிலா இன்ப அன்பினைப் பெற்று, ஆர்வம் பொங்கி, கண்ணப்பனார் கோவிலைச் சென்றடைய, இறைவனுடைய அருள்நிரம்பிய திருவிழிகள் கண்ணப்பனார் மீது பட்டபொழுது கண்ணப்பரின் முன்னைய வினைகள் இவரை விட்டு அகல, ஒப்பற்ற அன்பே தமது உருவமாக ஆயினார் என்று சேக்கிழார் பெருமான் திருத்தொண்டர்புராணத்தில் கூறுகின்றார்.

''திங்கள்சேர் சடையார் தம்மைச் சென்றவர் காணா முன்னே
அங்கணர் கருணை கூர்ந்து அருள்திரு நோக்க மெய்தத்
தங்கிய பவத்தின் முன்னைச் சார்புவிட் டகல நீங்கிப்
பொங்கிய வொளியின் நீழற் பொருவில்அன்புருவ மானார்''
(பெரியபுராணம் - 753)

மணிவாசகப் பெருமான் இறைவன் மீது கொண்ட அன்பின் தன்மை யாவருக்கும் தெரிந்த ஒன்றே. பக்தி வெள்ளத்தில் படிந்த அந்த பெரியாரே கண்ணப்பரைப் பற்றி நினைக்கும்பொழுது அவருடைய அன்பின் அளவு தனக்கில்லையே என்று கூறிக் கொள்கின்றார். **"கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பின்மை கண்டபின்"** என்பது அந்த வாசகம். அத்தகைய அன்பினை யார் அறிவர்? மணிவாசகப் பெருமான் போன்ற மெய்யுணர்வு பெற்ற பெரியார்களுக்கே அன்பின் நிலைமை புலப்படும். திருக்களிற்றுப்படியார் இதனைக் **"கண்ணப்பர் தாமறிதல்"** என்பர். வேறு யாருக்கு இது தெரியும்? கண்ணப்பருக்கு ஞானக்கண் அளித்த காளத்தி மலை இறைவனுக்கு அல்லவா அது தெரியும். அவ்வாறு அறிதலின்றி மற்றவர் மட்டும் அறியும் அன்பு அன்பன்று என்று திருக்களிற்றுப்படியார் கூறுகின்றது.

அன்பு மிகும்பொழுது ஐம்புலன்கள், நான்கு கரணங்கள் ஆகியவை தான் என்ற ஆணவ மலைப்பை விட்டுவிடுகின்றன. எல்லாமே பரம், எல்லாமே சிவம் என்ற உணர்வு தோன்றுகின்றது. சிவ ஒளியில் சீவ ஒளி அடங்குகின்றது. சீவன் என்ன, சிவன் என்ன வேறில்லை என்ற நிலைமை தெளிவாகிறது. எல்லாம் அவனது அரங்கம், எல்லாம் அவனது செயல் என்று தெள்ளத் தெரிந்தவர்களுக்கு நான் என்கிற நினைப்பு ஒழிந்துவிடுவதில் வியப்பு ஏதேனும் உண்டா? இல்லையே!

"நானென்றுந் தானென்றும் நாடினேன் நாடலும்
நானென்றுந் தானென் றிரண்டில்லை யென்பது
நானென்ற ஞான முதல்வனே நல்கினான்
நானென்று நானும் நினைப்பொழிந் தேனே"

(திருமந்திரம் - 2320)

இதில் ஒன்றைக் கவனிக்க வேண்டும். நம்மைப் போலவே திருமூலரும் முதலில் ஆன்மிக அனுபவத்திற்கு எல்லா முயற்சிகளும் எடுத்துக் கொண்டதாகத் தெரிவிப்பதுபோல இந்த மந்திரம் அமைந்துள்ளது. முதலில் மற்றவர்களைப்போல நான் என்றும், தான் என்றும் நினைத்து வேறுபாடு உள்ள நிலையில் இருந்ததைப்போலக் கூறுகின்றார். பின்னர், சரியை, கிரியை, யோகம், தவம் போன்ற மார்க்கங்களால் அவருடைய உள்ளத்தில் ஞான ஒளி எழும்பியது. அவர் மெய்யுணர்வு பெற்றார். இறைவனுடைய அருளால் வேறுபாடு உள்ள நிலைமை அவரைவிட்டு அகன்றது. இதைப் பார்க்கும்போது அவரைப்போலவே நாமெல்லோரும் படிப்படியாக உயர்ந்து சிறந்த ஆன்மிக நிலைமையை அடைய முடியும் என்பது விளங்கு கிறதல்லவா. மேலும், ஆன்மீகப் பாதையில் நாம் முதலில் காலடி வைக்கும்பொழுது இறைவனை ஒரு புறப்பொருளாக நினைத்து வழிபட முற்படுகின்றோம். பின்னர்ப்படிப்படியாக நம்முடைய உள்ளம் பக்குவம் அடைய அடைய நம்முள் கிடக்கும் அறிவு ஒளியானது தூண்டப்படுகின்றது. அப்போது இறைவனை வெளியில் காணத்தேடிச் செல்லத் தேவையில்லை

என்கின்ற எண்ணமும் நமக்கு வருகிறது. நம்முள்ளேயே இறைவன் இருக்கின்றான் என்ற நினைப்பில் வேறுபாடுகள் மறைகின்றன. இதையும் இந்தத் திருமந்திரம் தெளிவாக்குகின்றது.

அந்த நிலையில் மணிவாசகப் பெருமான் **''ஊன்கெட்டு உயிர்கெட்டு உணர்வு கெட்டு என் உள்ளமும் போய் நான் கெட்டவா''** என்று உருகுகின்றார். தான் என்கின்ற நினைப்புப் போய் விடுகின்றது. உலகப் பொருள்கள், செல்வம், மனைவி மக்கள், அந்தஸ்து போன்றவை மீதுள்ள பற்று மறைந்து விடுகின்றது. உடலும் உடலைப் பற்றிய கரணங்களும் நான் என்கிற உணர்வைத் தூண்டுவதில்லை. செயலற்று நின்றுவிடுகின்றன. இயற்கையால் உந்தப்பட்டு எண்ண அலைகள் மோத, கொந்தளிக்கும் கடலிலே மேலும் கீழுமாக ஆடி வரும் கப்பலைப் போன்ற மனம், ஆசாபாசங்களுக்கு உட்பட்ட மனம், இதுவரை உள்ளத்தைத் தன்வசம் ஆக்கி வைத்த மனம் இப்போது வலிவற்று விடுகின்றது. ஆறு கடலிலே கலந்து விடுவதைப் போல சிறிய மனம் பெரிய மனத்தில் ஆழ்ந்து விடுகின்றது. வேட்கைகள் அழிந்து விடுகின்றன. தூல உடலைப் பற்றிய நினைப்பு நின்று விடுகின்றது. தன்னைப் பற்றிய நினைப்பும் அழிந்து விடுகின்றது. இது ஆன்மீகத்தின் உயர்ந்த அனுபவ நிலையாகும். இதைப் பெற்றவர்கள் இறையுணர்வாளர் ஆவர்.

''தானும் அழிந்து தனமும் அழிந்துநீ
டீனும் அழிந்து உயிரும் அழிந்துடன்
வானும் அழிந்து மனமும் அழிந்துபின்
நானும் அழிந்தமை நானறி யேனே'' **(திருமந்திரம் - 2951)**

இங்கே அழிவதாவது ஆசைகளும் பாசங்களும். **''ஆசை அறுமின்கள், ஆசை அறுமின்கள்''** என்பார் திருமூலர். ஆசைகள் பிறப்பிற்கு வித்திடுகின்றன. வினைகளுக்குக் காரணமாக இருக்கின்றன. வினைகளை விட்டு ஒழிந்தாலன்றிப் பிறவிச் சூழலிலிருந்து மாற இயலாது. வினைக்கு ஈடாய் இறைவனுடைய பேரருளால் நமக்குக் கிடைத்துள்ள இந்த வாழ்க்கையை நல்ல முறையில் பயன்படுத்தி இறைவன் என்கின்ற ஒரே குறிக்கோளை மனத்தில் நிலையாக நிறுத்தி அந்தக் குறிக்கோளை அடைவதற்கான எல்லா வழிகளையும் மேற்கொண்டு இறை அனுபவத்தை முற்றிலும் பெற்றவர்கள் அடியார்கள் ஆவர். அவர்களுடைய வாழ்க்கையில் பாசங்கள் கழிந்து விடுகின்றன. மறுபிறவிக்கு இடமில்லை. முன்னம் வினையின் முடிச்சு அவிழ்ந்து விடுகின்றது. பின்னம் வினைகள் தோன்று வதில்லை. இவற்றையெல்லாம் சாதிக்க உதவுவது இறைவனுடைய பேரருளாகும். அந்தப் பேரருளினால் இறை உணர்வை முற்றும் பெற்றதால் சீவன் சிவத்தில் இரண்டறக் கலக்கின்றது. இத்தகைய பெரும் பதவியை அடியார்கள் இந்தப் பிறப்பிலேயே பெற்று விடுகின்றார்கள். அதை அழகாகத் திருமூலர் பின்வரும் பாடலில் எடுத்துரைக்கின்றார்:

"ஒழிந்தேன் பிறவி உறவென்னும் பாசம்
கழிந்தேன் கடவுளும் நானும் ஒன்றானேன்
அழிந்தாங்கு இனிவரும் ஆக்கமும் வேண்டேன்
செழுஞ்சார் புடைய சிவனைக்கண் டேனே"

(திருமந்திரம் - 2958)

பாசங்களின் சேர்க்கையிலிருந்து விடுபட்டவர்கள் அடியார்கள். சிந்தை தெளிந்தவர்கள். தன் நிலையை முற்றும் உணர்ந்தவர்கள். அவர்களுக்கு உலகின் மீது விருப்போ, வெறுப்போ கிடையாது. வேண்டுதல், வேண்டாமை இவற்றிற்கு அப்பாற்பட்ட நடுநிலைமையில் வாழ்வார்கள். அவர்கள் விரும்புவதற்கென பொருளும் இல்லை. சேருவதற்கென உறவும் இல்லை. பற்று அற்றவர்கள் இறைவன் மீது மட்டுமே பற்றினை வைக்கின்றார்கள். கடைசியில் அந்தப் பற்றினையும் விட்டுவிடுகின்றார்கள். அந்த நிலையில் அவர்களுக்கு உலகப் பொருள்கள் மீது கவர்ச்சி எண்ணங்கள் தோன்றத் தேவையில்லை. ஒன்றை விரும்பி வேண்டி அதைப் பற்றிச் சிந்தித்து, அதை அடைய எல்லா முயற்சிகளும் செய்து, ஏமாற்றமோ, பெருமையோ அல்லது இறுமாப்போ அடைவதற்கான மனநிலையும் அவர்களிடம் இல்லை. திருமந்திரம் இந்த நிலையைப் பின்வருமாறு எடுத்துக் கூறுகின்றது:

"தான்வரை வற்றபின் ஆரை வரைவது
தான் அவன் ஆனபின் ஆரை நினைவது
காமனை வென்றகண் ஆரை உகப்பது
தூ மொழி வாசகஞ் சொல்லுமின் நீரே" (திருமந்திரம் - 2954)

உடலின் மீது பற்று இருக்கும்பொழுது மனத்தில் மரண பயம் எப்போதும் நிற்கும். சீவன் சிவமயமான உணர்வினைப் பெற்ற பின் இறப்பைப் பற்றி அஞ்சுவதற்கு ஒன்றுமில்லை. மெய்யுணர்வு பெற்ற அடியார்கள் எப்போதும் இறைவனுடைய திருவடியிலேயே சரணடைந்த வர்களாக இருக்கின்றார்கள். ஆகவே, மீண்டும் மீண்டும் பிறப்பினைத் தரும் வினைகளை அவர்கள் முன்பே களைந்துவிட்டவர்கள் ஆவார்கள். தவத்தினாலும், யோகத்தினாலும் முழுமையான ஞான சாதனையை அடைந்தவர்கள். தம்முள் ஒளியைக் கண்டவர்கள் அறியாமை இருளுக்காக அவர்கள் பயப்படப்போவதில்லை. உள்ளத்தில் சுடர்விட்டு எரியும் ஞான விளக்கின்முன் அறியாமை இருள் என்ன செய்யும்?

"நமன்வரின் ஞானவாள் கொண்டே எறிவன்
சிவன்வரின் நானுடன் போவது திண்ணம்
பவம்வரும் வல்வினை பண்டே யறுத்தேன்
தவம்வருஞ் சிந்தைக்குத் தானெதி ராரே" (திருமந்திரம் - 2968)

இறையடியார்கள் பரிபூரண சித்திக்கு வழிகாட்டும் இறையுணர் வாளர்கள் ஆவார்கள். அவர்கள் வெறுமனே அறிவை வளர்த்து,

தத்துவங்களிலே மூழ்கியவர்களாக, ஆன்மீகத்தை ஏட்டளவிலே புரிந்து கொண்டு, அதைப் பேசிப் பேசி பிறரை மயக்குபவர்கள் அல்லர். அவர்கள் பேரறிவு பெற்றவர்கள். இவ்வுலகிலும் இறையுணர்வோடு கலந்து வாழ்வார்கள். அவர்களுடைய உள்ளத்தில் சுத்தசிவம் எங்கும், எப்போதும் தோய்ந்து நிற்கின்றான். அதன் காரணமாக அன்பும் அருளும் ஆற்று வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து ஓடுவது போல மக்களிடையே ஒன்றிப் பாமரர்களாகக் கலந்து திரிவார்கள். சித்து, அசித்து; உண்மை, இன்மை; வித்தை, அவித்தை; அறிவு, அறியாமை; இன்பம், துன்பம் போன்றவற்றை நன்குணர்ந்து உள்தெளிந்து இறைவனுடைய திருவடியே தஞ்சமாகிப், பிறப்பை வளர்க்கும் மலக்கூட்டங்களிலிருந்து விடுபட்டு என்றும் இறைவனுடன் இரண்டறக் கலந்து வாழ்வார்கள். தம்முள் சிவத்தை அவர்கள் கொண்டிருப்பதாலும், சிவமெனும் பரம்பொருள் எங்கும் நிறைந்திருப்பதாலும், இவர்களும் எங்கும் இருப்பர். காலத்திற்கு அப்பாற்பட்ட இறைவனுடனேயே அவர்கள் கலந்து இருப்பதால் முக்காலத்து இயல்பையும் நன்கு உணர்ந்தவர்களாகிறார்கள். இந்த நிலையைத் திருமூலர் **''இழவு வந்து எய்திய சோம்பே''** என்று அழைக்கின்றார். தன் நினைவு இழந்த நிலை இழவாகும். சோம்பல் என்பது பந்த பாசங்களை விலக்கி, மனத்தை ஒடுக்கி, இறைவனுடன் முழுதும் கலந்த நிலையில் சும்மா இருத்தலும் ஆகும். இந்த அரிய கருத்தை விளக்கும் திருமந்திரம் நமக்கு எத்துணை நிறைவைத் தருகின்றது என்று பாருங்கள்.

''இருந்தார் சிவமாகி எங்குந் தாமாகி
இருந்தார் சிவன்செயல் யாவையும் நோக்கி
இருந்தார் முக்காலத் தியல்பைக் குறித்தங்
கிருந்தார் இழவுவந் தெய்திய சோம்பே'' (திருமந்திரம் - 127)

உள்ளத்தில் சிவத்தை அறிந்த அடியார்கள் எதற்கும் அஞ்சமாட்டார்கள். அவர்களைக்கூரிய வாள் கொண்டு செதுக்கலாம், சீவலாம் மற்றும் பல வகைகளில் துன்புறுத்தலாம். திருநாவுக்கரசர் பெருமானுக்கு எத்தனையோ தீங்குகள் செய்யப்பட்டன. அவற்றையெல்லாம் அவர் மகிழ்ச்சியுடன் தாங்கிக் கொண்டார். **''மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும்''** என்று பாடினார். **''நாமார்க்கும் குடியல்லோம்''** என்று பறைசாற்றினார். அதேநேரத்தில் அடியார்களுக்குப்புகழ் மாலைகளையும் சூட்டிப் பாருங்கள். இவை அனைத்தும் அவர்களைப் பாதிக்காது. இறைவனுடைய நியதிப்படியே எல்லாம் நடக்கின்றது என்கின்ற உண்மையை உணர்ந்த இப்பெரியார்கள் எதற்கும் கலங்கமாட்டார்கள். தங்களுடைய கோட்பாடுகளையும் விட்டுக்கொடுக்க மாட்டார்கள். நாள்தோறும் இறைவனுடைய திருவடிகளையே வாழ்த்தி, துன்பங்களை விட்டொழிந்து, நீங்காத இன்பம் பெற்று தனக்கு **''சூழ் உலகில் ஊழ்வினை வந்து உற்றால் என்னே?''** என்ற திருநாவுக்கரசர் கேட்கின்றார். இந்தக் கருத்தைப் பின்வரும் திருமந்திரத்தில் காணலாம்:

"செற்றில்என் சீவில்என் செஞ்சாந்து அணியில்என்
மத்தகத்தே உளிநாட்டி மறிக்கில்என்
வித்தகன் நந்தி விதிவழி யல்லது
தத்துவ ஞானிகள் தன்மை குன்றாரே" (திருமந்திரம் - 2847)

திருநாவுக்கரசர் பெருமான் இதே உணர்வுடன் பின்வருமாறு பாடுகின்றார்:

"வானந் துளங்கிலென்! மண்கம்ப மாகிலென்! மால்வரையும்
தானந் துளங்கித் தலைதடு மாறிலென்! தண்கடலும்
மீனம் படிலென்! விரிசுடர் வீழிலென்! வேலைநஞ்சுண்
டீனமொன் றில்லா ஒருவனுக் காட்பட்ட உத்தமர்க்கே"

ஐம்பூதங்கள் கலங்கலாம், தடுமாறலாம், ஆனால் அடியார்கள் இறைவனுடைய அன்பு வழியிலே தம்மை நிலையாக நிறுத்தி வைத்துக் கொண்டு, மலை போன்ற மாறாத நெறியினை மேற்கொண்ட காரணத்தினால் அவர்களும் அசைவற்று நிற்பார்கள். அடியார்களுடைய திருக்கூட்டச் சிறப்பை விளக்கும் சேக்கிழார் பெருமான் அவருடைய மனநிலையைப் பின்வருமாறு குறிக்கின்றார்:

"பூத மைந்து நிலையிற் கலங்கினும்
மாதொர் பாகர் மலர்த்தாள் மறப்பிலார்
ஓது காத லுறைப்பி னெறிநின்றார்
கோதி லாத குணப்பெருங் குன்றனார்"

இந்தப் பெருநெறியை உலகில் பிரியாப் பெருநெறி என்று திருமூலர் அழைக்கின்றார். அவர்களுக்குக் கிடைத்த பேறு இறைவனிடமிருந்து என்றும் பிரியாப் பேறு. அத்தகைய பேறு பெற்ற பின் அவர்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய பயன் பிறப்பை அறுத்தலாகும். மற்றவர்கள் வாக்கினாலும், மனத்தினாலும் அறிய இயலாத பரம்பொருள் ஒன்றை அவர்கள் தம் உள்ளத்தில் கண்டு கொண்ட பிறகு, அவர்கள் அடையக் கூடிய நிலை பேச்சற்ற பெருமையாகும்.

"பெற்றார் உலகிற் பிரியாப் பெருநெறி
பெற்றார் உலகிற் பிறவாப் பெரும்பயன்
பெற்றார்அம் மன்றிற் பிரியாப் பெரும்பேறு
பெற்றார் உலகுடன் பேசாப் பெருமையே" (திருமந்திரம் - 132)

❋ ❋ ❋

29. ''அருளால் அமுதப் பெருங்கடல் ஆட்டி''

''இறைவன் இருக்கின்றானா?''

''இருக்கின்றான்''

''இறைவன் எங்கு இருக்கின்றான்? அவனை எனக்குக் காட்ட முடியுமா?''

''ஓ. காட்ட முடியுமே. இறைவன் தூணிலும் இருக்கின்றான். துரும்பிலும் இருக்கின்றான். நமக்குள்ளும் இருக்கின்றான். வெளியேயும் இருக்கின்றான். அவன் உள்ளே சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கும் சோதியாக அமர்ந்துள்ளான். உள்ளத்தை விட்டு ஓரடி நீங்காமல் நிற்கின்றான்''.

''அதெல்லாம் சரி. இதுபோன்ற விளக்கத்தை ஏற்கனவே பலர் தந்திருக்கின்றார்கள். நீங்கள் இப்போது சொல்லுவதில் ஒன்றும் சிறப்பாக இல்லையே. நீரோ இறைவனைப் பார்த்ததில்லை. நானும் பார்த்ததில்லை. இந்த நிலையில் இறைவன் இருக்கின்றான் என்று சொல்லிக்கொண்டே போவதில் என்ன பயன்?''

திருமூலர்பெருமான் இதைக்கேட்டுப் பதட்டப்பட்டவில்லை. இறைவனைப் பற்றிய விளக்கத்தைக் கொடுப்பதற்காகத் தானே யோகியார் மண்ணுலகில் பிறவியை எடுத்திருக்கின்றார்! அதுவும் முற்பிறவிகளில் சிறந்த தவத்தைச் செய்து இறைவனைப் பற்றிய உண்மைகளை எடுத்துரைக்கும் தகுதியை முழுமையாகப் பெற்றவராக அல்லவா இருக்கின்றார். அதற்காகவே அல்லவா இறைவன் அவரைப் பூவுலகில் தோன்றச் செய்திருக்கின்றான். முன்னம் பிறவிகளில் தவத்தையும் அறத்தையும் மேற்கொண்ட திருமூலர் பெருமான் போன்ற அருளாளர்கள் இந்த உலகில் பிறவி எடுப்பதின் நோக்கமே, இறைவனுடைய அன்பு, கருணை ஆகியவற்றைப் பற்றிப் பேசுவதற்காகத்தானே!

''பின்னைநின் றென்னே பிறவி பெறுவது
முன்னைநன் றாக முயல்தவம் செய்கிலர்
என்னைநன் றாக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னைநன் றாகத் தமிழ்செய்யு மாறே''. (திருமந்திரம் - 81)

திருமூலர்பெருமான் தொடருகின்றார்.

''களிமண்ணை எடுத்துக்கொண்டு அதிலிருந்து பல அழகான பாண்டங்களைக் குயவன் செய்து தருகின்றான். தங்கம் ஒன்றுதான். தங்கத்திலிருந்து பல ஆபரணங்களை ஆசாரி செய்து கொடுக்கவில்லையா? மரம் ஒன்றுதான். அதிலிருந்து நமக்குத் தேவையான பல மரச் சாமான்கள் செய்யப்படலாமல்லவா! கண் ஒன்றுதான். அது பலவற்றைக் காண்கின்றதே. உலகில் பிறந்த சாதாரண உயிர்கள் இவற்றையெல்லாம் செய்ய முடியுமென்றால் பேராற்றல் மிக்க இறைவன் தனது மனதில் எண்ணியவற்றையெல்லாம் செய்து கொண்டே போகலாமல்லவா?''

''குசவன் திரிகையில் ஏற்றிய மண்ணைக்
குசவன் மனத்துற்ற தெல்லாம் வனைவன்
குசவனைப் போல்எங்கள் கோள்நந்தி வேண்டில்
அசைவில் உலகம் அதுஇது வாமே''. **(திருமந்திரம் - 443)**

உலகம் இயங்குவது திருவருளாலே. நாம் பெறும் அனுபவங்களெல்லாம் இறைவனின் திருவருளால்தான். இறைவனைப் பார்க்க வேண்டுமென்பதில்லை. அவனுடைய அருளைப் பற்றிய சிந்தனையே இறைவனை நமது அகக்கண்முன் வைக்கும். இதை உணர்ந்துகொள்வது கடினமல்ல. நமது மனதை நேரான பாதையில் செலுத்தினாலேயே இறைவன் அருளை எங்கும், எதிலும் காணலாம். கவிஞன் ஒருவன் இயற்கையின் எழிலைக் கண்டு ரசித்து கவிதை பாடுகின்றான். விஞ்ஞானி இயற்கையின் தன்மையை அறிந்து கொள்வதற்காக விஞ்ஞான ரீதியில் பல பரிசோதனைகளைச் செய்கின்றான். தன் அறிவிற்குப்புலப்பட்ட உண்மைகளை இயற்கையின் நியதிகளாகக் கருதுகின்றான். இறையுணர் வாளன் இயற்கையில் இறைவனின் அருளைக் காண்கின்றான். இறைவனையே காண்கின்றான். அவ்வாறே திருமூலர் பெருமானும் சுற்றிப்பார்க்கும் இடமெல்லாம் இறைவன் அருள்உருவாக நிற்பதைக் காண்கின்றார். உடலாய், உயிராய், உலகமதாய், கடலாய், கார்முகில் நீர்பொழிவானாய் நிற்கும் இறைவன் தனது அருளைப்பல நிலைகளில் வெளிக்காட்டி வருவதைக்கண்டு அந்தப் பேரானந்த அனுபவத்தில் மூழ்கி நிற்கின்றார். அவனுடைய அருளாலேயே எட்டுத்திசைகளிலும் காற்று வீசுகின்றது. ஐம்பூதங்கள் ஒன்று சேருகின்றன. உடல் உருவாகிறது. இந்த உடலுடன் உயிரைச் சேர்த்து வைப்பதும் அவனுடைய அருளேதான். பின்னர் அந்த அருளே உடலிடமிருந்து உயிரைத்தக்க நேரத்தில் பிரித்தும் வைக்கின்றது. இவற்றையெல்லாம் தனது அகக்கண்களால் கண்டு, அனுபவித்த திருமூலர் பெருமான் இறை அருளின் தன்மையை எண்ணி, எண்ணி வியப்படைகின்றார்.

''எட்டுத் திசையும் எறிகின்ற காற்றொடு
வட்டத் திரையனல் மாநிலம் ஆகாயம்
ஒட்டி உயிர்நிலை என்னும்இக் காயப்பை
கட்டி அவிழ்ப்பான் கண்ணுதல் காணுமே''.

(திருமந்திரம் - 441)

நாமும் திருமூலர் வழிச்செல்வோம். பிரபஞ்சத்தை நோக்கினால் எண்ணற்ற தாரகைகளும், கோள்களும் தங்கள் பாதை தவறாது நீதியுள் நின்று ஒரு பேரியக்கத்தில் ஈடுபட்டு வருவதைப் பார்க்கின்றோம். அவற்றைப் படைப்பதும் இறைவனுடைய திருவருளாகும். படைத்தவற்றைக் காப்பதும், காத்தவற்றைத்தகுந்த நேரத்தில் ஒடுக்குவதும், ஒடுக்கி அவற்றிற்கு ஓய்வு கொடுப்பதும், பின்னர் மீண்டும் அவை தலைப்படச் செய்வதும் இறைவனுடைய அருளேயாகும்.

''தானே படைத்திடுந் தானே அளித்திடுந்
தானே துடைத்திடுந் தானே மறைத்திடுந்
தானே யிவைசெய்து தான்முத்தி தந்திடுந்
தானே வியாபித் தலைவனு மாமே''.

(திருமந்திரம் - 1809)

''அருளே உலகெலாம் ஆள்விப்பது'' என்கின்றார் காரைக்கால் அம்மையார். உயிரானது உடல், ஐம்பொறிகள், ஐம்புலன்கள், மனம், போன்றவைகளுடன் சேராமல் தனித்து நிற்பது கேவல நிலையாகும். இது இருள் நிலை எனவும் அழைக்கப்படுகிறது. இந்த நிலையில் தன்னைப் பற்றியும், தனது தலைவனைப் பற்றியும், தன்னை மாய இருளில் மூடியுள்ள ஆணவத்தைப் பற்றியும் தெரிந்து கொள்ள இயலவில்லை. இருந்தாலும், தன்னிலை விளக்கம் பெற்று, இறைநிலையை உணர்ந்து இறைவனின் திருவடிகளைச் சேர்வதே உயிரினுடைய முடிவான நோக்கமாகும். இந்த முயற்சியில் உயிரை ஈடுபடுத்துவதற்காக அதற்கு உடலையும் கருவிகளையும் கொடுத்து, உயிரை வாழ்க்கைப் பாதையில் உயிரோடு உயிராக நின்று நடத்திச் செல்வதும் திருவருளாகும். இதனால் உயிர் பல அனுபவங்களைப் பெறுகிறது. இன்ப, துன்பங்களில் மாறி மாறி மூழ்கி எழுகின்றது. தனது சிற்றறிவாலும், சிறு ஆற்றலாலும் உலகில் பல சாதனைகளைப் புரிகின்றது. எனினும், தான் என்கிற உணர்வு ஓங்கியிருப்பதாலும், நிலையற்றவற்றை நிலையானதாக எண்ணி அடைய முற்படுவதாலும், உயிரினுடைய இந்த நிலை மருள் நிலை எனப்படும். பல பிறவிகளுக்குப் பிறகு உயிர் பக்குவம் அடைகிறது. சிறிது சிறிதாகத் தெளிவு பெறுகிறது இவையெல்லாம் திருவருளின் காரியமே. உயிரைப் பாசத்தில் பொருத்தி அனுபவிக்கச் செய்வதும் அருளாகும். அந்தப் பாசத்திலிருந்து உயிரை வேறுபடுத்துவதும் அருளாகும். உலகத்தில் உயிர் வைத்துள்ள

பற்றினைக் குறைத்துச் சிவத்துடன் பொருந்தும்படிச் செய்வதும் அருளாகும். இறைவனுடன் உயிரினைச் சேர்த்து, உள்ளத்திலே அருளினை நிலைநாட்டி, ஒளிமயமான காட்சியினைக் காண்பிப்பதும் அருளாகும். அருளின் விளைவாக உயிரானது ஒப்பற்ற ஆனந்தத்தைப் பெறுகின்றது.

"அருளிற் பிறந்திட் டருளில் வளர்ந்திட்
டருளில் அழிந்திளைப் பாறி மறைந்திட்
டருளான ஆனந்தத் தாரமு தூட்டி
அருளால் என்நந்தி யகம்புகுந் தானே". (திருமந்திரம் - 1800)

"பாசத்தி லிட்ட தருளந்தப் பாசத்தின்
நேசத்தை விட்ட தருளந்த நேசத்திற்
கூசற்ற முத்தி யருளந்தக் கூட்டத்தின்
நேசத்துத் தோன்றா நிலையரு ளாமே". (திருமந்திரம் - 1802)

இறைவன் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரைத் திருவெண்ணெய் நல்லூரில் ஆட்கொள்கின்றான். நாயனார் தனக்கு அடிமையென்று உலகுக்கு அறிவிக்கின்றான். உலகில் பிறந்த எல்லா உயிர்களும் அவனுக்கு அடிமைகள்தானே? உண்மையான சுதந்திரம் அந்த அடிமை உணர்வில் அல்லவா இருக்கின்றது! **"என் தாயொடு என்னப்பன் ஏழேழு பிறவியும் அன்றே சிவனுக்கு எழுதிய ஆவணம்"** என்கிறார் திருமூலர். முதலிலே சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் இறைவனுடன் சண்டை பிடிக்கின்றார். அதற்காக இறைவன் அவருக்கு வன்றொண்டன் என்னும் பெயர் வழங்குகின்றான். தெரியாமல் தான் செய்த பிழையையும் ஏற்று இறைவன் தன்னை ஆட்கொண்டதை எண்ணிப் பார்த்த சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் இறைவனுடைய அருள்நிலையை நினைத்து வியக்கின்றார். **"பித்தா பிறைசூடி பெருமானே அருளாளா!"** என்று மனம் உருகப் பாடுகின்றார். இறைவனுடைய திருவருளால் சுந்தரருக்குச் சிவஞானம் தோன்றுகின்றது. "எல்லாம் உனது அருள், நீ நினைக்கின்றாய், நீ முடிக்கின்றாய், எனது மனதில் உன்னை வைத்தாய்" என்கின்ற வகையில் பாடுகின்றார்.

"பித்தா! பிறை சூடீ! பெரு மானே! அரு ளாளா!
எத்தால்மற வாதேநினைக் கின்றேன் மனத்துஉன்னை
வைத்தாய் பெண்ணைத் தென்பால் வெண்ணெய்
நல்லூர்அருட் டுறையுள்
அத்தா!உனக்கு ஆளாய்இனி அல்லேன் எனல்ஆமே?"

உயிரைப் பந்திப்பது பாசமாகும். அந்தப் பாசத்திலிருந்து தன்னை விலக்கிக் கொள்வது உயிரின் குறிக்கோளாகும். அந்த உணர்வு உள்ளத்தில் ஏற்படுவதே திருவருளின் செய்கையாகும். பேரருளாளனாகிய இறைவன் இவ்வுலகில் பிறவாமை என்கின்ற குறிக்கோளை நம்முள் வைத்து, அதற்கான

நெறியையும் தந்தருளுகின்றான். கற்பகம் போன்ற, என்றும் குறையாத கருணைக்கடலாகிய இறைவன் உயிர்கள் உலக இன்பத்திலே ஈடுபட்டு, அருளை மறந்து, வினைக் கடலிலேயே என்றும் மூழ்கி இருக்கா வண்ணம் தக்க நேரத்தில் உயிரினைத் தனதாக்கிக் கொள்கின்றான், ஆட்கொள் கின்றான். திருமூலர் பெருமான் சொல்லுவதைக் கேளுங்கள்.

''பிறவா நெறிதந்த பேரரு ளாளன்
மறவா அருள்தந்த மாதவன் நந்தி
அறவாழி அந்தணன் ஆதிப் பராபரன்
உறவாகி வந்தென் உளம்புகுந் தானே''. (திருமந்திரம் - 1803)

காரைக்கால் அம்மையார் தன்னை இறைவனுக்கு அர்ப்பணித்த நேரத்திலேயே பேயுருவம் பெறுகிறார். இறைவன் ஐம்பொறிகளை அடக்கியவன். அதற்கு எடுத்துக்காட்டாக யானைத் தோலைப் போர்த்தி யிருக்கின்றான். நெற்றியிலே கண்ணை உடையவன். கண்ணுதலான். நெற்றிக்கண் ஞானக்கண் ஆகும். ஞானம் பெற்றவர்கள் அருளாளர் ஆவார்கள். இறைவன் எல்லாவற்றையும் துறந்தவன். அழிவற்றவன். இந்த இரண்டையும் திருநீறு காட்டுகின்றது. இறைவன் திருநீற்றைப் பூசியுள்ளான். அத்தகைய அம்மானுக்கு ஆளாயினேன் என்கிறார் காரைக்கால் அம்மையார்.

''யானேஅக் கைம்மா உரிபோர்த்த கண்ணுதலான்,
வெண்ணீற்ற அம்மானுக்(கு) ஆளாயினேன்.''

(அற்புதத் திருவந்தாதி)

இறைவனின் அருளின் தன்மையைக் காரைக்கால் அம்மையார் மேலும் விளக்குகின்றார். ''இறைவனுக்கு நான் அடிமையாகி விட்டேன். அதனால் எனக்குப் பிறவித் துன்பம் ஒழிந்து விட்டது. நான் இறைவனுக்கு அடிமை யாவது பெரிதல்ல. அதனால் மீண்டும் பிறவாத தன்மையைப் பெற்று விட்டேனே. அதல்லவா இறைவனுடைய அருள்!'' என்று கூறுகின்றார்.

''ஆயினேன் ஆள்அவனுக்(கு); அன்றே பெறற்கரியன்
ஆயினேன்; அஃதன்றே ஆமாறு'' (அற்புதத் திருவந்தாதி)

எல்லாம் அருளே என்கின்ற உணர்வினைப் பெற்றவர் காரைக்கால் அம்மையார். உலகத்தில் எல்லா இயக்கங்களும் திரு அருளாலேயே நடைபெறுகின்றன. திருவருளே பிறவித் துன்பத்திற்குக் காரணமாகிய வினைக்கடலைத் தாண்டிச் செல்ல உதவும் தோணியாகவும் அமைகின்றது. இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் இறைவனின் அருளைக் காணுபவர் காரைக்கால் அம்மையார். அம்மையார் ஒருபடி மேல் செல்கின்றார். இன்பத்திற்கும் துன்பத்திற்கும் காரணமாக அருள் இருப்பது என்பது ஒரு பக்கம். ஆனால் உலக அனுபவங்களில் ஈடுபட்டு, இன்பத் துன்ப நிலைகளில் மூழ்கி நிற்கும்